

INTERVENCIÓ DEL PORTAVEU DEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTES-CIUTADANS PEL CANVI EN EL DEBAT SOBRE EL TÍTOL VI (FINANÇAMENT) DEL NOU ESTATUT (29 de setembre de 2005)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. En començar aquesta intervenció vull disculpar-me personalment, davant del Grup Popular, del seu president, d'en Josep Piqué, del seu portaveu, d'en Francesc Vendrell, de l'Àngels Olano, de la Belén Pajares i del Jordi Montanyà. Perquè es mereixien haver pogut conèixer, amb més antelació, la proposta de finançament. Els diré: ens haguessin pogut ajudar a millorar-la, no voldria posar en evidència res, però fins i tot alguna cosa que tenim en aquesta proposta va ser... en fi, a partir d'una reflexió feta en ponència incorporada.

De totes maneres, també els diré: no renunciem que ens ajudin. Perquè la senyora Olano té raó, estem a la mitja part, o estarem a partir de demà, a la mitja part d'un partit. Dit això, que és de justícia, i a més em sento personalment responsable i, per tant, ho volia fer.

Vull agrair l'esforç i el treball de les forces polítiques que han fet possible l'acord que avui aprovarem. Un acord històric, com ho és tot el text de l'estatut. En aquest moment jo crec que s'ha de reconèixer la feina del conseller Castells, dels consellers Saura, del conseller Huguet, d'en Martí Carnicer, l'Antoni Soy i el Francesc Baltasar, que van posar sobre la taula la proposta que inspirarà el futur finançament del nostre país. I que ha estat emparada jurídicament i constitucional per les recomanacions del Consell Executiu.

Però aquests agraïments no serien complets si no fes un reconeixement especial a Artur Mas i al Grup de Convergència i Unió. I, si no fes també una menció al primer secretari del meu Partit, a Pepe Montilla.

Jo els diré que sempre hem defensat, i més des d'aquesta tribuna i de vegades en situacions molt delicades, l'igual patriotisme de tots els membres de la cambra, de totes les formacions polítiques, de totes les idees i de totes les propostes. I, per tant, espero que disculpin un petit excés que ara faré.

Si el patriotisme es jutja per la magnitud del risc comprès, crec que no és exagerat dir que el partit que més riscos pren, amb l'aprovació d'aquest estatut i aquest sistema de finançament, és el Partit dels Socialistes de Catalunya i el nostre Grup Parlamentari.

No ho dic, en absolut, prenent treure cap mèrit a ningú. Però constatant una realitat que la senyora Olano, amablement, ens recordava des de la tribuna.

És un canvi molt important, el que ens proposem fer. Es va parlar quan el Govern va plantejar la seva primera proposta, que era una proposta de màxims, van dir molts. Alguns dèiem: «No ho digueu mai, això». Perquè no és de màxims, perquè no es pot limitar l'ambició d'un país. Però sí que era una proposta per negociar-la, per acordar-la.

Ho hem dit sempre, i ho reiterem avui aquí: creiem que el finançament que hem acordat dóna resposta a les necessitats del país. Esperem haver encertat. Creiem que dóna resposta a les demandes de la societat catalana, dels seus empresaris, dels sindicats i dels treballadors, que ens demanaven, feia temps, tenir un instrument potent que no només garantís les nostres capacitats d'autogovern, sinó el sosteniment d'un sistema de benestar que ha de millorar. Esperem haver encertat.

Quin sistema aprovem avui? Ho intentaré definir ràpidament, ho han fet els companys que m'han precedit. Hem intentat marcar la preeminència de les normes

catalanes, aquesta horrible expressió del blindatge. Seré heterodox: a mi no m'agrada com s'ha fet i com ho he defensat, torno a dir aquí, pel que pugui servir. A nosaltres ens hagués agradat que el blindatge del sistema de finançament consistís en la inclusió d'un precepte que digués: «El finançament de la Generalitat es regula per aquest estatut i, d'acord amb ell, per la Llei orgànica que preveu l'article 157 de la Constitució espanyola». Pels que no segueixin molt aquestes coses, és la manera elegant de dir LOFCA sense que ningú es fiqui les mans al cap. Que és una bona llei. És veritat que podria haver donat més rendiments, però és una bona llei. Saben vostès per què considero que és una bona Llei? Perquè té una disposició final magnífica, que diu, literalment, em sembla que no m'equivoco: «Els preceptes d'aquesta Llei s'aplicaran harmònicament amb el que disposin els estatuts d'autonomia». Tant de bo totes les lleis tinguessin aquesta disposició, a ser possible no al final, sinó al principi, i es complissin.

Modestament, creiem que seria bastant millor blindatge que la mera invocació 'uns principis de subsidiarietat i proximitat que no sé si seran prou blindatge. Però temps hi haurà, perquè deia la senyora Olano: «El partit és llarg».

Segon element d'aquest model que hem acordat. Sessió de tributs, efectivament tots. No només hem demanat a l'Estat que ens deixi el cotxe, sinó la flota sencera. Però els cotxes segueixen sent de qui són, hi ha una potestat tributària originària que està a la Constitució i que no hem posat, en aquest tràmit, en aquest estatut, en aquest finançament, en qüestió. Ningú, per cert.

Tercer. Capacitat normativa. Plena, sobre els tributs propis, plena que no exclusiva, perquè també és derivada d'aquesta potestat originària de l'Estat. Que no es digui que nosaltres, des d'aquesta tribuna, enganyem ningú. Almenys des d'aquesta tribuna, no. Capacitat normativa sobre els tributs que ens cedeixen, que ho seran tots. Sí. Respectant les lleis de l'Estat i les normes de la Unió Europea. Sí. Respectant, no podia ser d'altra manera.

Quatre. Agència tributària. Sí, agència tributària catalana, responsable de la gestió, recaptació, liquidació, inspecció de tots els impostos que paguen els catalans. Sí.

Cinc. Col·laborant amb l'administració tributària de l'Estat. Amb una col·laboració obligatòria, no potestativa, perquè nosaltres no creiem en la desconexió d'un pretès sistema fiscal català. En el marc jurídic actual, no se m'espantin els amics d'Esquerra Republicana, això podrà ser diferent amb una constitució diferent o amb un país plenament sobirà i independent per a aquells que vulguin intentar-ho i que assoleixin el suport per fer-ho.

Sis. Farem una aportació important, molt important, a la hisenda de l'Estat. Una part, –ja la fem, eh!, no serà a partir d'ara, no se m'espanti tampoc, senyor Mas, que hem fet un acord. Amb dos conceptes que no es poden barrejar, perquè la Constitució no ho permet i perquè jo crec que tendrien a enganyar també si els barregéssim. Per una banda, contribuir a les despeses de l'Estat, no només a les despeses que l'Estat fa a Catalunya. A les despeses de l'Estat, perquè l'Estat fa despeses fora de Catalunya i fora d'Espanya de les quals els ciutadans de Catalunya en gaudim, de vegades també ho patim, però, en fi, en gaudim, les fan en el nostre nom. Em sembla que l'expressió és *no taxation without representation*, això és en part també la sobirania.

Però no només aportació a les despeses de l'Estat, també una aportació solidària. El Partit Socialista no hagués pogut votar un sistema de finançament que no fos solidari. No perquè no ho permetés la Constitució, en aquest cas, sinó perquè no ens ho permet la nostra ideologia.

Farem molta solidaritat. Però de forma més transparent, de forma més eficient i sense estrangular les nostres possibilitats de creixement. Sí, hi ha qui diu que limitar la solidaritat és una expressió lletja, ho comparteixo. Baixar els impostos també és limitar la solidaritat, per cert.

Nosaltres creiem que una de les mancances fonamentals del sistema fiscal i financer espanyol era manca de transparència, és encara. També la senyora Olano s'hi referia. Les balances fiscals, quin tabú, quina complicació per posar-se d'acord amb la metodologia, però quin tabú. Jo sóc militant socialista des de l'any 1977 i fins fa tres setmanes no vaig escoltar al Comitè Federal del PSOE, Federal del PSOE, que de solidaritat també es pot discutir. Ho deia el secretari general i president del Govern, per cert, va dir: «No fem altra cosa cada dia». I és veritat que potser a vegades no ens agrada admetre que fem determinades discussions que fem i prenem determinades decisions que afecten aquests principis i aquestes discussions.

Set. Una aportació inicial. Complicadíssim. Complicadíssim en el sentit que aquí està regulada de forma molt senzilla, però requerirà d'una negociació bilateral difícil, a la Comissió Mixta. Cert.

Aquesta bilateralitat, precisament, quedarà assegurada per aquesta Comissió. Bilateralitat, hi ha dues parts que s'han de posar d'acord. Una, que vol que li cedeixin el cotxe, l'altra, que és la propietària del cotxe, un cotxe que hem pagat entre tots. Sigui també dit de forma clara.

Hisendes locals. Capacitat de la Generalitat per regular els tributs locals. Llei d'hisendes locals de Catalunya. Distribució de les participacions locals en els tributs de l'Estat, d'acord amb principis objectius i estàndards mínims fixats per l'Estat.

Deu. Creiem que aquesta proposta és constitucional. De fet, no som qui per dir-ho. Però ho creiem. Almenys nosaltres l'hem pensat perquè ho fos. Esgotant tot el recorregut de la Constitució espanyola, sí. Interpretant-la de forma oberta i ambiciosa, sí. Però constitucional.

És generalitzable. M'ha semblat que la senyora Olano, per qui tinc, com poden vostès comprovar, un gran aprecí, em llençava un repte. Aquest sistema és generalitzable, la qual cosa no vol dir que es generalitzi o que se'ns accepti aquest

sistema només pel fet de ser generalitzable. Hi ha qui diu que fent bé els números el sistema de concert econòmic també ho és, *doctores tiene la iglesia*. El que també sí sabem és que quan es va fer LOFCA ningú no pensava que el rendiment dels dos sistemes allà consagrats seria tan diferent. I va ser.

Per cert, espero que ningú torni a dir que l'Estatut d'autonomia de Catalunya no es complia, en temes financers, o que en temes financers les propostes que estan sobre la taula no eren tan ambiciosos com l'Estatut vigent. L'Estatut vigent, entre altres coses, deia que l'eficàcia dels seus preceptes en matèria fiscal i financera quedava a expenses del que disposés la Llei, precisament aquesta Llei..., de l'article 157 de la Constitució. Per tant, l'Estatut deia: «Vull això, ho veig així, però faré..., en funció del que es decideixi entre tots.»

Ara fem un pas endavant diferent. Veig que se m'encén el llum, i no els voldria avorrir.

És d'inspiració federal, aquest sistema, sí. No contempla privilegis, no. El que no vol tampoc és limitar la capacitat de creixement i la capacitat emprenedora d'aquest país.

No és un concert, no. Hem descobert al llarg del debat que ningú no el demanava, mai. Però en fi..., a les propostes que han estat sobre la taula, vull dir. Els ingressos són funció de l'esforç fiscal. L'aportació de l'Estat, en funció del rendiment dels tributs concertats, cedits en aquest cas. Que no sé si és un concert a la catalana o un concert de nova cançó. Però en tot cas, és un sistema de finançament nou, potent, que reforma en profunditat el que tenim, que haurem de lluitar a fons per convèncer els que han d'aprovar-lo, els titulars d'aquesta potestat tributària originària, i a més volem comptar amb tothom, i en primer lloc amb la societat catalana, per fer-ho.

Per cert, jo ja sé que tothom dirà de qui és o de qui no és. Jo els ho diré: això no té cap interès, si és bo per al país. Sí que sabem una cosa: té uns orígens, unes

propostes fetes..., una, ja fa temps, per Convergència i Unió, una feta pel Govern de Catalunya, que han anat caminant i que els diré, i rec que ningú no em desmentirà, no s'han trobat avui. S'han anat acostant..., de camí, fa dies, fa setmanes. Totes dues, per què s'han anat acostant? Perquè totes dues buscaven el millor. I ja sabem que tots tenim dret a pensar el que és el millor, i en canvi no estar forçats a coincidir. Per tant, no discutiré de qui és.

Sí que voldria llegir-los unes notes que va utilitzar la presidenta del nostre Grup Parlamentari, i que jo vaig aprofitar, en el debat de política general de l'any passat. Deia: «Catalunya ha de decidir sobre el destí dels seus recursos, contribuint a sufragar el serveis que ha de pagar l'Estat i contribuint solidàriament al desenvolupament de les comunitats autònomes amb menor renda, de forma transparent, de forma acordada, amb una reducció significativa, progressiva, a terminis, del dèficit fiscal que tenim, que és gran, massa gran, en un termini raonable.»

És una proposta bona per a Catalunya, coherent amb les posicions que el nostre Grup Parlamentari ha mantingut des del primer dia i, jo crec, una bona notícia per al nostre país.

Moltes gràcies.